

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **D. G.**

skazanego za czyn z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 maja 2020 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt IX WKK (...) o odmowie przyjęcia kasacji,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...), oskarżony D. G. został uznany za winnego czynu z art. 157 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 30 zł. Powyższy wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IX Ka (...).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 listopada 2019 r., wywiódł obrońca skazanego, zaskarżając orzeczenie sądu odwoławczego w całości i zarzucając obrazę szeregu przepisów postępowania karnego, tj. art. 6 k.p.k., art. 364 § 1 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., 438 k.p.k., 440 k.p.k., 442 § 1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 1 i 3 k.p.k., art. 120 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 i 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., jak również błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 2 k.k.

Zarządzeniem z dnia 9 marca 2020 r. Prezes Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia kasacji obrońcy skazanego, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. W uzasadnieniu Prezes Sądu Okręgowego w K. wskazał, że w przedmiotowej sytuacji, wobec skazania oskarżonego na karę grzywny, możliwość skutecznego wniesienia kasacji uwarunkowana jest wskazaniem w niej uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Co prawda w części wstępnej kasacji skarżący powołał, że działa w oparciu o przepis art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., to jednak formalna analiza treści kasacji nie wskazała, by zawierała ona zarzuty zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie wniósł skazany. Zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisu art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. poprzez ich błędną interpretację i zastosowanie, skutkiem czego bezzasadnie uznano, że skarżący i jego obrońca nie są uprawnieni do wywiedzenia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IX Ka (...), podczas gdy w rzeczywistości kasacja została oparta na uchybieniach wskazanych w art. 439 k.p.k.,

2. sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i niezasadne przyjęcie, że formalna analiza treści kasacji nie wskazuje, by zawierała ona zarzuty oparte na art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Prezesowi Sądu Okręgowego w K. w celu ponownego sprawdzenia formalnych warunków dopuszczalności kasacji obrońcy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie jest zasadne, a zatem nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w nim wniosek.

Zgodnie z dyspozycją art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 523 § 4 k.p.k., który stanowi, że ograniczenia przewidziane w treści art. 523 § 2 k.p.k. nie dotyczą kasacji wniesionych z powodu uchybień

wymienionych w art. 439 k.p.k. lub przez podmioty szczególne wymienione w art. 521 k.p.k.

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniu skarżącego, nie zaistniała jednak żadna z przesłanek umożliwiających skuteczne wywiedzenie kasacji od wyroku sądu odwoławczego utrzymującego w mocy wyrok skazujący oskarżonego D. G. na karę grzywny. Słusznie uznał bowiem Prezes Sądu Okręgowego w K., że samo odwołanie się przez obrońcę skazanego w części wstępnej kasacji do treści art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. poprzez wskazanie, że „*załączając pełnomocnictwo/upoważnienie do obrony skazanego D. G. , na podstawie art. 520 § 1 k.k., art., 523 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. wnoszę kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IX Ka (...)*” nie wskazuje, by przesłanka ta stanowiła w istocie podstawę wywiedzionej kasacji. Pamiętać bowiem należy, że decydujące w tej kwestii znaczenie ma treść zarzutów i opisane w nich naruszenia prawa, a nie samo wymienienie przepisu art. 439 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt II KZ 30/16). W części wstępnej kasacji obrońca wskazując jej podstawę wymienia co prawda art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k., ale nie stawia takiego zarzutu w jej treści.

W rozpoznawanym zażaleniu na zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w K. skarżący zarzuca błędne ustalenie, że kasacja nie została oparta o przepis art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k. Lektura zarówno zarzutów przedmiotowej kasacji, w której wskazuje się na liczne uchybienia przepisom procedury karnej (zarzuty obrazy art. 6 k.p.k., art. 364 § 1 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., 438 k.p.k., 440 k.p.k., 442 § 1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 1 i 3 k.p.k., art. 120 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 i 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k.), jak i uzasadnienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia wskazuje jednak jednoznacznie, że żaden z zarzutów kasacji nie został powiązany z naruszeniem art. 439 § 1 k.p.k.

Nadto, choć jedynie na marginesie warto zauważyć, że formułując w zażaleniu ww. zarzuty skarżący wiąże swoje stanowisko m.in. z zawartymi w kasacji zarzutami rozpoznania sprawy przez sąd podczas nieobecności oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa. Bezapelacyjnie, wniosku takiego nie można wyprowadzić z treści żadnego z zarzutów kasacji, w tym także z

zarzutu 1 czy 2 kasacji, w których obrońca odwołuje się do nieobecności oskarżonego podczas rozprawy w dniu 19 kwietnia 2017 r., wiążąc ją z naruszeniem art. 6 k.p.k. oraz art. 374 § 1 k.p.k. Całkowicie przy tym pomija fakt, że na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2018 r., a zatem w rok po wskazanej w tych zarzutach dacie, Sąd Rejonowy w K. zdecydował o prowadzeniu odroczonej rozprawy od początku z uwagi na zmianę składu sądu. Wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...) zapadł po przeprowadzeniu rozprawy w dniach: 4 kwietnia 2018 r., 5 września 2018 r., 19 października 2018 r., 12 grudnia 2018 r., oraz 6 lutego 2019 r.

Nie można zaaprobować także pozostałych zarzutów przedstawionych przez skarżącego w zażaleniu. Przede wszystkim skarżący odmawiając Prezesowi Sądu Okręgowego w K. prawa do dokonania kontroli realizacji wymogów formalnych kasacji pomija treść art. 530 § 2 k.p.k., który nakazuje odmówić przyjęcia takiej skargi m.in. jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. Prezes Sądu Okręgowego w K. miał zatem nie tylko prawo, ale i obowiązek dokonania kontroli, czy kasacja była z mocy ustawy dopuszczalna. Tak zaś w niniejszej sprawie nie było, wobec niewymierzenia skazanemu kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny i braku wskazania w kasacji zarzutów związanych z wystąpieniem uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Nie jest również tak, że kontrolę taką może przeprowadzić jedynie Sąd Najwyższy, działając w tym zakresie z urzędu. Obowiązek dokonania kontroli formalnej wniesionej kasacji spoczywa z mocy art. 530 § 1 k.p.k. na prezesie sądu odwoławczego. Sąd Najwyższy dokonuje takiej kontroli w trybie art. 531 k.p.k. na etapie, w którym wniesiono już do niego kasację, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt V KZ 92/13).

W świetle powyższych ustaleń w pełni prawidłowe i trafne jest zatem rozstrzygnięcie Prezesa Sądu Okręgowego w K., odmawiające przyjęcia wywiedzionej przez obrońcę kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

